Μαυρη Πενα

2º Τεύχος

Αυτό το έντυπο έχει δημιουργηθεί από μια ομάδα ανθρώπων, χωρίς προσωπικό όφελος.
Είναι ένα έντυπο το οποίο ο κάθε ένας μπορεί να στείλει στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση τις δικές του σκέψεις, ποιήματα, στίχους, διηγήματα και ότι άλλο τον εκφράζει χωρίς συγκεκριμένη θεματολογία.
Εδω θα ειναι ο δικος μας χώρος αναζήτησης και ανταλλαγής απόψεων.
Θα χρειαστούμε την βοήθεια σας όσο αφορά την διάδωση του εντύπου και της ιστοσελίδας.

Όποιαδηποτε εισφορά θα χρησιμοποιηθεί για τα έξοδα του εντύπου.

Ευχαριστούμε

Μπορείτε να μας βρείτε:

Facebook – Μαύρη Πένα

mavripena@hotmail.com

http://mavripena17.blogspot.com

Υπάρχει Εθελοντική Οικονομική Βοήθεια από το Βιβλιοπωλείο Ιωνία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟ
ΙΩΝΙΑ

Φτιάχνουμε αυτό το έντυπο γιατί θεωρούμε το γράψιμο ένα μέσο έκφρασης και αντίστασης.

Τετοιές μέρες,"γιορτινές" ντρέπεσαι να κλάψεις.

γιατί όλα γύρω είναι φωτεινά..και έτοιμα.

Βγαίνεις στο δρόμο και ρέεις κι εσύ όπως το αίμα,ζεσταίνεσαι στην άσφαλτο.

φέτος τα χριστούγεννα , θα γιορτάσω με μάτια θολά.

Γιατί δε γουστάρω τα φώτα,δε γουστάρω τα στολίδια και δε θέλω να μου εύχεται κανένας Χρόνια Πολλά.

Εγώ γουστάρω να ρεει το αιμα μου,να σταζει το σπιτι μου,να ειμαι κατω στη βροχη στη μεση μιας διάβασης και να φωναζω για την αδικία στο κοσμο αυτο και πως ειμαι σε πλήρης αδρανεια κανοντας μια πραξη...ακομα...

Καλές Γιορτες.

Ελ Βόντη

Ηλέκτρα Σολωμονίδου

Δεν είμαι εδώ...
αυτό το σώμα που αγγίζω είναι ξένο
Δεν είμαι εγώ...
Κοιτάω για τελευταία φορά στον σκονισμένο καθρέφτη. Με έχει κουράσει, τον κουβάλαγα πάντοτε σαν σταυρό στους ώμους και τώρα εμφανίστηκε και πάλι μπροστά μου.
Του δίνω μια και σπάει χίλια κομμάτια. Ματώνω. Δεν νιώθω πόνο.
Κλαίω μα μέσα μου γελώ.
Τι έχει απομείνει; Λίγες σταγόνες αίμα στο πάτωμα, κομμάτια από γυαλί. Σκορπισμένα στο γυμνό δωμάτιο.
Δεν υπάρχει φώς. Δεν υπάρχουν κουρτίνες, κι όμως δεν υπάρχει φώς.
Ούτε δωμάτιο υπάρχει, τίποτα. Αφού δεν υπάρχω εγώ, δεν υπάρχει τίποτα.
Δεν ακούω κάποιον να φωνάζει, δεν ακούω γέλια, δεν ακούω εσένα
Δεν είμαι εδώ.....
Δεν είμαι εγώ.....

"Νεκροθάφτης"

ημουν παρθενα μια φορα
και ειδα το κακο μου
εtραβησα την μαχαιραν
να βαλω φοκον ποψε
τζι οπως εσταθηκα πας την σειρα
για να αυτοκτονησω
ηρτεν τζι ηβρεν με μηνυμα να μεθυσω
λαλω του πριγκιπα μου μονομιας
ελα μωρο τζιαι χτυπα
τζιαι κατω που ταρφαλι μου εχει πηγαδιν κοιτα
εσιναξεν τα μαθκια του τζι ειδεν με πουκατω
τζι εγιωνι μολις εκατσεν
εριξα τον πουκατω......

Τίνα Δόπου

"Σενάριο επιστημονικής φαντασίας έχει καταντήσει η αρρωστημένη σου ζωή" θα φωνάζει έντρομη αντικρύζοντας την μοναξιά να σουλατσάρει σέρνοντας τις μακριές της αλυσίδες στο πάτωμα του ξεχασμένου αρχοντικού,κλείνοντας με δύναμη πίσω της την πόρτα...αφήνοντας στο έλεος της μοίρας την μοναξιά....να κάνει παρέα με την....καλοσύνη.......

Λάζαρος Rotting

Σε τζαιρούς «ειρήνης», το αλκοόλ εν το πιο κοντινό πράμα σε βία τζαι πόλεμο. Γιατί εμάθαμε να περνούμε καλά, να τα κάμνουμε ούλλα χαρούμενα, βολικά, αηδιαστικά όμορφα, τρυφερά τζαι σαχλά. Πότε ανατρισχιάσαμε που την κραυγή του διπλανού μας που την απόγνωση συνοδευμένη με αποφασιστικότητα, να μας πιάσει το ρίγος, το τρέμουλο επειδή ήρτε τζίνη η στιγμή στην ζωή μας που εννα γίνει κάτι επιτέλους, κάτι που εννα σπάσει τούντη στάσιμη εικόνα ληθαργικότητας χωρίς το παραμικρό σχέδιο για το μέλλον. Γιατί με αλκοόλ εν θα σκεφτείς θκιό φορές πριν να τα πουκουππίσεις, πριν φωνάξεις, εν θα σκεφτείς τις επιπτώσεις, εν θα το προσχεδιάσεις, να το αναλύσεις τζαι να το εξυμνύσεις, αλλά απλά εννα πράξεις, χωρίς δισταγμό, χωρίς να λογοκρίνεις τον ίδιο σου τον εαυτό για το τι νιώθεις τζαι το τι θέλεις..

"Εξεγερμένος Αντίφα"

Χαμενε ταξιδιωτη σ'αυτο τον αδειο τοπο
να βρεις τον δρομο σου μην κανεις τον κοπο.
Γιατι χωρις ναχεις τον νου σου πιο πολυ θα χαθεις
κυκλους θα κανεις προσπαθωντας την εξοδο να βρεις
Ανουσιες ουσιες που παιρνεις για πλακα
να σε φτιαξουν δεν προκειται, σε χαλανε μαλακα
Πρεπει να ξυπνησεις, να ζησεις, τις παλιες συνηθειες
πισω να αφησεις
Συναισθημά να νιωσεις, μια φορα στις τοσες αληθινα να αγαπησεις...

Λορέττα Σαββίδου

Τέτοια χρώματα δεν είχα ξανανιώσει. Κάθε κτύπος της καρδιάς μου, κάθε μου συναίσθημα ζωγραφισμένο, από καλλιτέχνες του σουρεαλισμού με μια σταγόνα ελπίδας. Ίσως να ήτανε η θάλασσα. Να ξέρεις τα κύμματα δεν λένε ποτέ τους ψεύτικες αλήθειες. Ίσως να ήταν κι η αγάπη σου. Τα παραμύθια αξίζουν όταν το τέλος είναι όμορφο. Μάλλον ήταν η μορφή μας σαν γινόταν ένα. Δεν είχα ξανανιώσει τέτοια χρώματα, αλήθεια σου λέω..!

Λάμπρος Πολυκάρπου

Γέμισε πάλι ο δρόμος με γλοιώδης φάτσες. Ψηφοθύρες του κόλου ζητιανεύουν
τη ψήφο για να μπορούν να βολεύονται καλύτερα αυτοί και οι δικοί τους.
Με ηλίθια σλόγκαν όπως μαζί μπορούμε, πάντα μπροστά, δύναμη ανανέωσης και
άλλες πολλές αρχίδιες για κατανάλωση. Αυτά ρε νυφίτσες με γραβάτες να τα πείτε εκεί
που τα χάφτουν. Ο κόσμος έχει μπουχτίσει με τις αηδίες που αραδιάζετε.
Έχω βαρεθεί να βλέπω τις φάτσες σας στην πόλη μου.

N.E.

Διστάζω να ακούσω τη φωνή σου.
Θέλω να παλέψω μες στο νου σου
και να κοιμηθώ
παρέα με το νανούρισμά της
μυρωδιάς του κορμιού σου.

Να κυλιστώ στα σεντόνια
της δικής σου της αφής,
σαν άγριος
και αφημένος κατακτητής.

Θα θελά να ήμουν σταγόνα
να κατρακυλήσω,
από τα μαλλιά σου,
να κάνω ταξίδια,
στα πιο κρυφά στιγμιότυπά σου.

Θα ήθελα να ήμουν όλα αυτά
που ακόμα ονειρεύεσαι
και άπιαστο όνειρο
σου φαίνεται.

Θα παίζω με τις λέξεις
αφού έτσι σ΄αρέσει.
Μήπως υποκύψεις
και σε κάνω επιτέλους
να μιλήσεις.

Να μου πεις έστω μια κουβέντα
ενω θα κοιτάζω χαμηλά,
να απλώνεις το χέρι σου,
αναγκάζοντας με, να κοιτάω στα ψηλά.

Να σου λέω πόσο όμορφος είσαι όταν χαμογελάς
να φοβάμαι να κοιτάω τα μάτια σου
που λάμπουν από μακρυά.
Θα ήθελα να μου πεις για αστέρια φωτεινά,
να σταματήσω να τα γυρεύω εδώ κάτω στην στεριά.

"Noia del Sol"

βαρέθηκα τα ψέματα, τα ψεύτικα τα λόγια
που λέτε μοναχά για να σπείρετε διχόνοια
βαρέθηκα τα μούτρα σας που βγαίνουν στο γυαλί
τα καλοθρεμμένα απ' το πολύ φαϊ
βαρέθηκα τα ψέματα και τις υποκρισίες
που τάχα ονομάζετε και καταγγελίες
όλα είναι ψεύτικα, τίποτα δεν ισχύει
τίποτα μα τίποτα, και για όλα φταίτε εσείς
φταίτε που η πατρίδα μας είναι χωρισμένη
φταίτε που η οικονομία μας είναι καλά χωσμένη
φταίτε για τα σχολεία μας που παν κατά διαόλου
για την κοινωνία μας που είναι αντί του νόμου
όλοι σκέφτονται το μέσο και πώς θα βρουν δουλειά
μα κανείς πώς θα κερδίσει με την αξία του λεφτά
σπουδάζουμε τόσα χρόνια αυτό που μας αρέσει
και ερχόμαστε πίσω για να βρούμε μία θέση
αντί αυτού όμως βρίσκουμε τα πάντα κατειλημμένα
όλες οι θέσεις κρατημένες, όλες με τα μέσα
κι εσείς τι κάνατε γι' αυτό;
(μα σας παρακαλώ)
τίποτα, δεν κάνετε τίποτα σωστό
εσείς καλά την έχετε, λεφτά, φαϊ και σπίτι
ρωτάτε όμως πως ζει ένας απλός πολίτης
μα δεν ενδιαφέρεστε, είστε όλοι υποκριτές
όλοι, υπουργοί, πολιτικοί και βουλευτές
μα μεις έχουμε ξυπνήσει, δεν είμαστε πια αρνιά
να μην καταλαβαίνουμε σαν να μα σταν μωρά
έχουμε καταλάβει τι ψεύτες είστε όλοι
υποκριτές, φανατικοί και συμφεροντολόγοι
δεν ακούτε τον άλλο, μονάχα τα δικά σας
Μα βέβαια, εσείς είστε πάντα σωστοί
πάντα, εκτός το 74΄που έγινε η εισβολή
και τώρα εξαιτίας σας έχουμε μοιραστεί
χάσαμε την περιουσία μας
ζούμε σ΄ένα σκλαβωμένο νησί
ενδιαφέρεστε καθόλου, ή μόνοι μας τα λέμε;
ακούτε τα παράπονα ή άδικα τα λέμε;
Μα ξέχασα, εσείς δεν ακούτε τίποτα απ΄ όλα αυτά
τίποτα γιατί εσείς έχετε λεφτά
δεν σας νοιάζει τίποτα, τίποτα και κανένας
αυτό μας αποδείξατε όλοι σας, ένας-ένας
λυπάμαι που είμαι απόγονος μίας τέτοιας χώρας
μιας χώρας που οι "ηγέτες" της είναι για το χώμα

Andrew

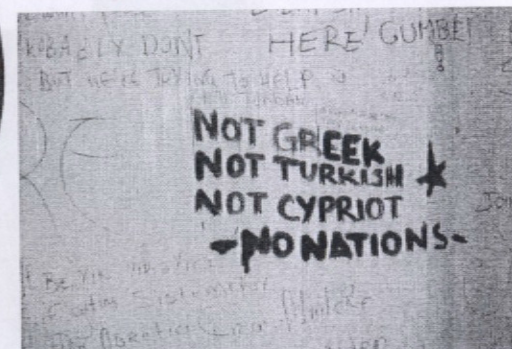
Ο προεκλογικός παροξυσμός ολοένα και αυξάνεται
με κορύφωσην του την Κυριακή..
Οι φάτσες του γνωστές πλεον, κάθε λογής τσαρλατάνου
καραθκιόζη
ξεπροβάλλουν σαν μανιτάρκα που τοίχους, φράχτες..
Όπως τον κλοιό που στενέφκει ασφυχτικά, παντού οι ίδες
φάτσες
Χωρίστρες, γυαλλίν, γραβατωμένοι, κουστουμαρισμένοι
τζιε με τζίνο το ύπουλο χαμόγελον που εδώ τζιε δεκάδες
χρόνια
βασιλεύκει πάστες φάτσες τους τζιε πάστα προεκλογικά
μπάνερς..

Τζιε αν οι εκλογές άλλασαν κάτι εν να ταν παράνομες
όπως είπε τζιε η Emma Goldman!

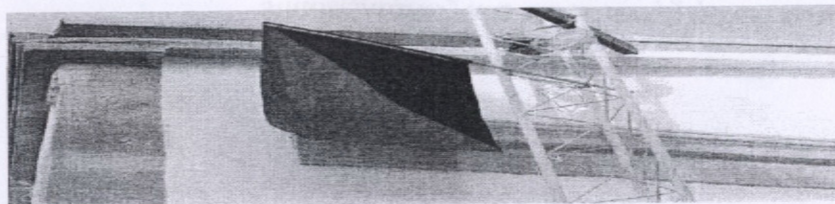
Άννα – Μαρία Στυλιανίδου

Call on your heart
that it may grow clear and free
to welcome home your emptiness
that it may cleanse you
like the clearest air
you could ever breathe

Με αφορμή το κίνημα "occupy wall street" που παρουσιάστηκε και σε κάποιες άλλες Ευρωπαϊκές χώρες διοργανώθηκε και στην Λευκωσία μια τέτοια κίνηση με το όνομα "occupy buffer zone". Το ενδιαφέρον είναι ότι αυτή η πρωτοβουλία υπήρξε από την αρχή δικοινοτική και συντονισμένη. Το "occupy buffer zone" έγινε με σημείο αιχμής την κεντρική Λήδρας, το μοναδικό οδόφραγμα που άνοιξε ως αποτέλεσμα πιέσεων από τα κάτω και στις 2 πλευρές και τον κατ' εξοχήν πλέον χώρο δικοινοτικής επαφής. Οι καταλήψεις ξεκίνησαν να γίνονται τις νύχτες του Σαββάτου για κάποιες ώρες αλλά το Σάββατο 19/11/2011 στήθηκαν σκηνές και η κατάληψη έγινε μόνιμη. Τα Ηνωμένα Έθνη μετά από την αποτυχημένη προσπάθεια τους να διώξουν την νεολαία με "καλό τρόπο" τώρα φαίνεται να την ανέχονται. Οι καταληψίες, μας προσκαλούν στην νεκρή ζώνη για να την ζωντανέψουμε.

"Climfax-Civil"

Μάτια τελευταίας αντοχής
μάτια οργής
μάτια καμιάς συνενοχής
μάτια φωτιάς

Αποφασιστικότητα και ένταση
χρόνος μηδέν

Κάλυκες στο πάτωμα
γλυκιά μελώδια φωτιάς...
Όσο η τρέλα πάλευε με την πραγματικότητα
όσο ο χρόνος σκότωνε τα θέλω, την ζωή
όσο η φθορά επιτιθόταν στο καινούριο
όσο η σκέψη ταξίδευε περά από θάλασσες
και περά από τα αστερία
περά από τους ονειροπόλους
τόσο η φωνή μας αντέχει, αφού άντεχε
οργισμένη χωρίς συνενοχή
πύρινη σαν τα όπλα μας
γιατί όσα κερδίζονται, όσα κερδίσαμε
όσα ονειρευόμασταν και όσα ονειρευόμαστε
δεν αγοράζοντα ούτε με χίλιες φτυαριές διαμάντια
ούτε με θάλασσες κεχριμπαριού
γιατί μωρό μου σου λέω...
σπάσαμε τον ορίζοντα και κλέψαμε τον ήλιο για την πάρτη μας
τίποτα λιγότερο(από)τα πάντα
και αφού ρήμαξε ο τόπος
κοράκια να παλεύουν με την λειψυδρία
τα πτώματα μεταναστεύουν
καλύτερα φέρετρα να βρούνε
και εμείς με παιδικά χαμογελά
και καραμέλες στο στόμα
σκέψου! να έχουμε ήδη τον Άδη για όμηρο
να παζαρέψουμε την ελευθερία μας

ΑΛΛΙΩΣ

μια σφαίρα-δυο σφαίρες-τρεις....φτου ξελευθερία

Ελπίδα Ιωάννου

Αγνόησες την ύπαρξή μου.
Κλείστηκες μέσα σε ένα κουτί
και έδωσες πνοή σ' αυτό.
Κάθε αναπνοή σου λιγόστευε τα χρονικά μας όρια.

Η εμφάνιση μου άρχιζε να σε φοβίζει.
Έλεγες πως έμοιαζα σαν ξωτικό.

Σε κοίταζα πολλές φορές να με παρατηράς, να λες για
φαντάσματα τρομαχτικά, για τα ρούχα τα παρδαλά
για τα μπλεγμένα μου μαλλιά.
Σε έβλεπα ώρες ώρες να σιωπάς,
να τρομάζεις με σιγουριά.
Ήθελα να σου χορεύω,
να σου δειχνώ τα αστέρια τις νύκτες που έχω συντροφιά.
Ήθελα να είμαι ο δρόμος σου
να ξυπνάς και να κοιμάσαι γλυκά.

Να σου μιλαώ για τα παραμύθια που
μου είχε μάθει εκείνη η γιαγιά
όταν πήγα στην Αθήνα για πρώτη φορά.
Θα ήθελα να σε κάνω να πολεμούσες ξανά.
Να σήκωνες την γροθιά σου σταθερά, την βία να
πολεμάς.
Ήθελά να ήμουν το μαύρο και συ το κόκκινο
χρώμα στις φλέβες μου να κυλά.

Έτσι όπως παλιά, όταν ήξερες να αγαπάς!

Ελένη Γεωργίου

Μέρα με τη μέρα η απουσία σου αισθητή.
Ξυπνάω κ είσαι στο μυαλό.
Νιώθω όμως το κενό.
Αυτό που άφησες από τότε που έφυγες.
Σε αισθάνομαι.
Κάποια βράδυα σε φαντάζομαι να μου μιλάς.
Το ξέρω πως δεν υπάρχει γυρισμός.
Απλά κοιτώ τον ουρανό κ σου χαμογελώ.
Μέχρι να ανταμώσουμε ξανά...

Βαγγέλης Μηνά

still wondering in my dreams
my eyes catch you watching me
trying so hard to get you
but you are so far away

you are coming to touch you
i am trying to talk you
you walk away once again

i see you searching for a straw
i see you trying to escape
escape for this flight you choose to take
now you can't get down
for ever flying high

Λ.Ι

Πράξεις.
Αυθόρμητες, ανεξέλεγκτες.
Σε σέρνουν σε μια τρύπα σκοτεινή,
σου ρήχνουν λάσπη, πέτρες.
Κραυγές. Φωνές.
μα ποιός να σ΄ακούσει?
Και εν τέλη σε ποιόν φωνάζεις,
εσυ, χαμένε, πληγωμένε...
Στον ξένο περαστικό που κάποτε νόμιζες πως ήξερες
ή στον δικό σου άγνωστο εαυτό,
στη θύελλα χάους της μαύρης σου ψυχής?
Τρέξε φοβισμένο αρνάκι,
φόρισε μάσκα επάνω απ'την μάσκα σου.
Μα οι λύκοι θα σε βρούν, να το ξέρεις.

Σάββας Καζάκος

Μια μαύρη πένα στο χέρι μου κρατώ
Σκέψεις και λόγια στο χαρτί αποτυπόνωνται
Του μυαλού μου τη θολούρα εξαφανίζω
Τα διστοιχάκια τα μικρά, του μυαλού μου ξωτικά
Χιλιάδες λέξεις στο χαρτί γραμμένες, με χρώμα μαύρο
στις σελίδα της καρδιάς.
Αυτή η μαύρη πένα μας κρατάει συντροφιά!

Βασίλης Βασιλείου

Γυάλινη , ανθρώπινη μορφή με τη μία εσωτερική ουσία της να παράγει μάγμα , μείγμα γαλήνης και οργής και η άλλη να αναρωτιέται πώς γίνεται αυτό να συμβαίνει στο εσωτερικό της.
Για ποιό λόγο να υπόκειται σε αυτόν τον πόνο: το μάγμα υπερβολικά μεγάλο πια πιέζει τα τειχώματα , ο ήχος του γυαλιού να ραγίζει κάνει τους μύες να τεντώνονται , κάνει τις φωνές να ακούγονται σαν τα τελευταία μουγκριτά που ακούει κανείς πρωτού πεθάνει και τις ηλιαχτίδες να μοιάζουν με τις πόρτες ενός άλλου κόσμου να ανοίγει.
Και όταν πλέον ο στρατιώτης της λογικής δεν έχει πλεόν την δυνατότητα να κρατήσει τη θέση του , το γυαλί σπάει.
Η υγρή μορφή γυαλιού στερεώνεται στο κρύο σύμπαν.
Λίγο μεγαλύτερη , λίγο διαφορετική.
Αέναη, ανέλπιστη διαδικασία.
Και ο κύκλος συνεχίζεταιτων ανθρώπων. Αυτό που όλοι κρύβουν πίσω από τη μάσκα.
Και μόνο εσύ, ναι εσύ. Εσύ που είσαι αληθινός.
Έλα να με λυτρώσεις. Να μου δείξεις την αλήθεια. Το ξέρω θα πονέσει. Τι αξία όμως έχει να ζω σε ένα ψεύτικο κόσμο γεμάτο καταστρεμμένες υποσχέσεις;
Ναι εσύ. Έλα.

"Ια αξ μον"

Βαρέθηκα τουντη γαμημενη ζωή
Βαρέθηκα να μου πρίουν τα αρχιδια καθημερινά
που σχολείο ως οικογένεια
Βαρέθηκα τις γαμιμενες ανακρισεις τους
βαρέθηκα να μου οριζουν το σωστο τζαι το λαθος τους
βαρέθηκα τον γαμιμενο ψυχολογικο τους πολεμο
φοβάμαι τουντη σκέψη που δημιουργήτε μετά από αυτά τα σκατά
την αυτοκτονία οξα μια ζωή να τρώεις σκατά?
άτε.. μέσα μέσα τζαι καμιά στιγμή που περνάς καλά!

"Σκεπτόμενος οδηγός"

"ΕΣΕΝΑ

Όταν ξυπνάω σκέφτομαι εσένα
Όταν πίνω καφέ σκέφτομαι εσένα
Όταν πίνω τσιγάρο σκέφτομαι εσένα
Όταν είμαι στο αυτοκίνητο για την δουλεία σκέφτομαι
εσένα
Όταν κάνω διάλειμα σκέφτομαι εσένα
Όταν σχολάνω σκέφτομαι εσένα
Όταν δουλεύω σπίτι σκέφτομαι εσένα
Όταν πάω να κοιμηθώ σκέφτομαι εσένα
Πρίν με σκεπάσει αυτό το χώμα θα σκέφτομαι εσένα
Γιατί βρε ΖΩΗ μας τυραννάς και όλοι μας
Σκεφτόμαστε ΕΣΕΝΑ "

Μικροβιοφοβικη κατσαριδα

Στο κάποτε, στον ήλιο που δύει. Θα ναι οι καλημέρες μου
σαν τα χιόνια που λιώνουν.
Στην καρδιά μου που αναζητά και περιμένει. Στην μελωδία
που θα φτιάξω απόψε.
Μια γλυκόξινη ευωδία απ΄ το ζεστό μου τσάι, ένα χαλαρό
κρύο αεράκι να με παιδεύει.
Όλα εκείνα που φαντάστηκα, στάζουν μέλι και χρυσό.
Μου κλείνουν το μάτι και με πιστεύουν.
Θα τα ακολουθώ μέχρι να δω το τέλος μου, μέχρι να ξέρω
ότι έφτασα σπίτι..
Θα με βρουν την επόμενη μέρα το πρωί, να
κοντοστέκομαι πίσω απ το τζάμι και να βλέπω, να ανάβω
συνέχεια την φωτιά στο τζάκι και να παίζω με την στάχτη.
Για να μην με ξεχάσω, για να μην ξεχαστώ

"ShineOn.YouCrazyDiamond"

Πες μου μάγισσα μου... Όταν εσύ μου είχες πει:
" Ό,τι αγαπάς γίνεται δικό σου, ό,τι αγαπάς σε σπρώχνει στη ζωή,
ό,τι αγαπάς σε κάνει πιο δυνατό
κι όσο αγαπάς τόσο πιο δυνατός θα γίνεσαι. Η ψυχή σου, αν αγαπάς
μικρέ, θα γίνεται κάθε μέρα πιο
μεγάλη, κι εσύ θα αγαπάς, θα αγαπάς, θα αγαπάς... Θα γεμίσεις
περηφάνια, θα χαμογελάς, θα ζεις την
κάθε στιγμή σαν να είναι η τελευταία σου, θα ζήσεις για πάντα! Θα
κλαις από χαρά, τα δάκρυα σου θα
γίνονται κρασί για να μεθάς, για να γελάς, να τραγουδάς... Για να
αγαπάς.
Μα να θυμάσαι μικρέ μου... Οταν αγαπάς, όταν αγαπάς αληθινά, σε
αγαπούν αληθινα.
Να το θυμάσαι πάντα... "

Πες μου... Πες μου γιατί...
Αφού αγαπώ, γιατί δεν έχω τίποτα; Γιατί δεν είμαι δυνατός; Η ψυχή
μου είναι λαβωμένη, ματωμένη,
κομματιασμένη. Είμαι σακάτης, είμαι κατάδικος στη φυλακή της
λύπης, είμαι γυμνός από όνειρα...
Κλαίω, θρηνώ, δακρύζω... Τα δάκρυα μου γίνονται αίμα, γεμίζω με
πληγές. Πες μου μάγισσα μου,

Αφου αγαπώ αληθινά, γιατι δεν με αγαπούν;

Αφου αγαπώ... Γιατι πονώ;

Πάνος Γιαννακού

Σήμερα ήταν οι εκλογές
Σηκώθηκα το πρωί
Έκανα Καφέ,
Ντύθηκα, πήγα στην τουαλέτα
κατεθεσα τα πολιτικά μου πιστεύω
και τράβησα το καζανάκι

Έπειτα πήγα μια βόλτα στο πάρκο με τον σκύλλο μου
γιατί ήθελε και αυτός να ψηφήσει.

Αντρέας Μ. Πατσαλίδης

Το τραγούδι των αδέσποτων σκυλιών

Μια μπάντα είδα με σκυλιά, μια μπλουζοκομπανία
που έπαιζε ως το πρωί με περισσή μανία.

Είναι σκυλιά αδέσποτα που κυνηγούνε γάτες
Μπορεί να είναι επτάψυχες μα ζουν με τις απάτες.

Κιθάρες πιάνα και βιολιά τ'αυτιά μου τα 'χουν πάρει,
τρέξτε σκυλιά αδέσποτα, μας πήρανε χαμπάρι.

Μας κυνηγάνε οι αρχές δεν μας καταλαβαίνουν
τρέξτε μέχρι το ξέφωτο, κοιτάτε, ξαποστένουν.

Κοίτα τον ήλιο που 'πεσε, σε λίγο θα νυχτώσει.
Οι σκύλοι θα μου τραγουδούν μέχρι να ξημερώσει.

Σαν θα κοιμάσαι αν ακούς γνωστές φωνές και νότες
είν' τα σκυλιά που τραγουδούν, της τρέλας οι ιππότες.

Μην τους φοβάσαι, ρίξε τους σαν κόκαλο ένα βλέμμα
κι αυτοί θα σε τραβήξουνε μακριά από το ρεύμα.

Μάριο Filth

Such a pitiful humanity;
bites the hand that feeds.

Ναὶ ἀγαπημένη μου,

ἐμεῖς γι᾽ αὐτὰ τὰ λίγα κι ἁπλὰ πράγματα πολεμᾶμε
γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ᾽χουμε μία πόρτα, ἕν᾽ ἄστρο, ἕνα σκαμνὶ
ἕνα χαρούμενο δρόμο τὸ πρωὶ
ἕνα ἥρεμο ὄνειρο τὸ βράδι.
Γιὰ νὰ ᾽χουμε ἕναν ἔρωτα ποὺ νὰ μὴ μᾶς τὸν λερώνουν
ἕνα τραγούδι ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ τραγουδᾶμε

Ὅμως αὐτοὶ σπᾶνε τὶς πόρτες μας
πατᾶνε πάνω στὸν ἔρωτά μας.
Πρὶν ποῦμε τὸ τραγούδι μας
μᾶς σκοτώνουν.

Μᾶς φοβοῦνται καὶ μᾶς σκοτώνουν.
Φοβοῦνται τὸν οὐρανὸ ποὺ κοιτάζουμε
φοβοῦνται τὸ πεζούλι ποὺ ἀκουμπᾶμε
φοβοῦνται τὸ ἀδράχτι τῆς μητέρας μας καὶ τὸ ἀλφαβητάρι τοῦ παιδιοῦ μας
φοβοῦνται τὰ χέρια σου ποὺ ξέρουν νὰ ἀγγαλιάζουν τόσο τρυφερὰ
καὶ νὰ μοχτοῦν τόσο ἀντρίκια
φοβοῦνται τὰ λόγια ποὺ λέμε οἱ δυό μας μὲ φωνὴ χαμηλωμένη
φοβοῦνται τὰ λόγια ποὺ θὰ λέμε αὔριο ὅλοι μαζὶ
μᾶς φοβοῦνται, ἀγάπη μου, καὶ ὅταν μᾶς σκοτώνουν
νεκροὺς μᾶς φοβοῦνται πιὸ πολύ.

Τάσος Λειβαδίτης